

Fabijanin:

Ptička pred panjem.

Sneži, sneži ... Ptičke prezebajo,
s podstrešja letajo na tla. Pred panj,
glej, tja v ulnjak sinička je zletela.
Pik-pik! — potrkala je nanj.

Čuj, v panju zašumi. Hej, to je straža!
Glej, ena že prišla pogledat je
čebelica. Pik! udari jo — potrka spet sinička
in več jih še pozoblje gladna ptička.

O, če bi vedel hlapec to, bi zanko ti
nastavil! — si misli mačka in se plazi
tiho od strani. — Čof! že drži siničko
in steče proti hlevu po sneženi gazi.

Naš Francek zrnja je na deščico natresel,
pa sreča mačko — v srcu se mu zgane vroče —
kar deščico zaluci v njo, pa ne zadene
in zdaj se joče, za siničko joče — — —

Venceslav:

Piščalka.

»Mati, mati,
dajte mi belo piščalko,
da pesem veselo zapojem
za našo nedeljo.«

»Sinko, sinko,
naša nedelja je tiha, tiha,
niti zvonovi ne vriskajo,
niti drevesa ne cvetejo —
kaj boš z veselo piščalko?«

»Mati, mati,
dajte mi rog, da zatrobim,
da zatrobim nad našo vasjo,
da več tako tiho ne bo!«

»Sinko, sinko,
zatrobil je velik junak,
pa so razdrobili mu rog,
pa so ga v temnico zaprli —
molči, molči, moj sinko,
moli, moli ponižno,
da pride sam Bog
in pokliče ljudi in uro veselo
z vriskajočo piščalko!«